

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort et enkelt appelanbringende gældende, idet denne har anført, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF. Retten har retligt ukorrekt lagt til grund, at ordningen i henhold til elnetsbekendtgørelsens § 19, stk. 2, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

For det første fastslog Retten retligt ukorrekt i forbindelse med bedømmelsen af netafgiftens statslige karakter, at betalingspligten for forbrugerne eller slutbrugerne og den statslige kontrol over midlerne eller forvalteren af disse midler udgør to elementer, som er »dele af et alternativ«.

For det andet lagde Retten retligt ukorrekt til grund i forbindelse med bedømmelsen af, om der foreligger »et obligatorisk bidrag, som skal bæres af de endelige forbrugere eller kunder«, at det afgørende ikke er forholdet mellem elleverandøren og slutbrugerne af elektricitet. Desuden tog Retten i forbindelse med opkrævningspligten retligt ukorrekt ikke udgangspunkt i den ved lov fastsatte forpligtelse til at betale netafgifter.

For det tredje lagde Retten retligt ukorrekt til grund i forbindelse med bedømmelsen af, om der foreligger statslig kontrol eller beføjelse til at råde over midlerne, at det forhold, at de opkrævede netafgifter skal anvendes til et bestemt formål, ikke udelukker, at staten kan råde over disse midler.

Appel iværksat den 17. december 2021 af Infineon Technologies AG og Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 6. oktober 2021 i de forenede sager T-233/19 og T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG og Infineon Technologies AG mod Kommissionen

(Sag C-800/21 P)

(2022/C 73/33)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Infineon Technologies AG og Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG (ved advokaterne L. Assmann og M. Peiffer)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom (Tredje Afdeling) af 6. oktober 2021 i de forenede sager T-233/19 og T-234/19 (ECLI:EU:T:2021:647) ophæves i sin helhed.
- Europa-Kommissionens afgørelse af 28. maj 2018 [om statsstøtte] SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) gennemført af Tyskland til fordel for båndlastbrugere i henhold til § 19 i elnetsbekendtgørelsen annulleres.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Baggrunden for den foreliggende sag er en netafgiftsfritagelse, hvorefter appellanterne i 2012 og 2013 ikke skulle betale netafgifter til deres elnetsoperatør for køb af elektricitet fra det generelle net (herefter »netafgiftsfritagelse«).

Retten fastslog i den appellerede dom, at netafgiftsfritagelsen blev finansieret af statsmidler og dermed udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107 TEUF (den appellerede doms præmis 111). Retten så herved i princippet bort fra det støttebegreb, der er fastsat i Domstolens praksis.

Netafgiftsfritagelsen finansieres af tillægsafgiften efter den tyske elnetsbekendtgørelses § 19, stk. 2. Denne tillægsafgift er — i modsætning til det af Retten i den appellerede doms præmis 97 fastslåede — ikke en obligatorisk afgift som omhandlet i Domstolens praksis, som kunne indikere, at der er tale om statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

Appellanterne har med appellen i første række anfægtet anvendelsen af EU-retten og gjort gældende, at Retten i betragtning af kriterierne i EU-rettens bestemmelser om støtte har anlagt en urigtig bedømmelse af national ret (første appelanbringende). Netafgiftsfritagelsen blev rettelig ikke ydet ved hjælp af statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

Det følger af Domstolens retspraksis, at der kun foreligger statsmidler efter denne forståelse, når der består en tilstrækkelig direkte forbindelse til statens budget. Den i sagen omhandlede tillægsafgift efter elnetsbekendtgørelsens § 19, stk. 2, har derimod ikke en tilstrækkelig direkte forbindelse til det tyske statsbudget. Den omhandlede tillægsafgift forbliver dermed private midler, og ikke statsmidler, som betales mellem netoperatøren og netbrugerne.

Appellanterne har desuden begrundet appellen med, at Retten har gengivet faktiske omstændigheder urigtigt og har taget fejl med hensyn til indhold og rækkevide af national ret (andet appelanbringende).

Appel iværksat den 17. december 2021 af Versobank AS til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidet Afdeling) den 6. oktober 2021 i forenede sager T-351/18 og T-584/18, Ukrselhosprom PCF og Versobank mod ECB

(Sag C-803/21 P)

(2022/C 73/34)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Versobank AS (ved Rechtsanwalt O. Behrends)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Centralbank (ECB), Europa-Kommissionen og Ukrselhosprom PCF LLC

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Det fastslås, at ECB's afgørelser om inddragelse af appellants tilladelse dateret den 26. marts 2018 («den første omtvistede afgørelse») og den 17. juli 2018 («den anden omtvistede afgørelse») er ugyldige.
- For så vidt som Den Europæiske Unions Domstol ikke kan træffe afgørelse om sagens realitet, hjemvises de forenede sager T-351/18 og T-584/18 til Retten, for at denne kan træffe afgørelse i annulationssøgsmålet.
- ECB tilpligtes at betale de af appellanten afholdte omkostninger samt omkostningerne for nærværende appel.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat seks anbringender.

Det første appelanbringende om, at Retten begik en retlig fejl ved fejlagtigt at lægge til grund, at det var ufornuddent at træffe afgørelse i sag T-351/18, ved fejlagtigt ikke at tage hensyn til, at den angivelige *ex tunc* virkning af den anden omtvistede afgørelse tilsidesatte artikel 263 TEUF og ved fejlagtigt at lægge til grund, at appellanten ingen interesse har i annulationen af den første omtvistede afgørelse.

Det andet appelanbringende om, at Retten begik en retlig fejl med hensyn til en række tilsidesættelser af væsentlige procedurekrav.

Det tredje appelanbringende om, at Retten fejlagtigt ikke tog hensyn til, at ECB overskred sine beføjelser ved at foretage konstateringer inden for området for betalingstjenester og andre finansielle tjenester, inden for AML/CFT (Anti-money Laundering/Counter-terrorism Financing) og i spørgsmål vedrørende afvikling.